

בבית המשפט העליון**רע"ב 4133/15**

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המבקש: זיו חן

נגד

המשיבים: 1. שירות בתי סוהר
2. משטרת ישראלבקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז
מיום 27.05.2015 בעת"א 5050-03-15 (כב' הנשיא א' טל)

בשם המבקש: עו"ד רועי לביא; עו"ד מיה רוזנפלד

בשם המשיבים: עו"ד יונתן ציון מוזס; עו"ד רחלי אטיאס

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' הנשיא א' טל) מיום 27.5.2015 בעת"א [45050-03-15](#), במסגרתה נדחתה עתירת המבקש נגד החלטת שירות בתי הסוהר שלא להתיר לבן זוגו לבקר בבית הסוהר.

2. המבקש הוא אסיר שנדון ביום 31.5.2015 לעונש מאסר בפועל של 65 חודשים בגין הרשעתו בביצוע עבירות של בידוי ראיות, מסירת ראיות כוזבות, שיבוש מהלכי משפט, השמדת ראיות, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות וניסיון לביצוע אותה העבירה, וזאת בשל מעשיו אשר הובילו להגשת כתב אישום נגד אדם חף מפשע בפרשה הידועה בשם "פרשת הבר-נוער". מנין תקופת מאסרו האמור החל מיום מעצרו ביום 19.2.2014.

3. המבקש מוגדר כאסיר הטעון הגנה רמה א', אסיר התראה, ובעל סיכון גבוה לבריחה. כמו כן, המבקש מוחזק החל מיום 16.3.2014 בהפרדת יחיד וזאת בעילות של שמירה על שלומו וביטחונו כמו גם שלומם וביטחונם של אסירים אחרים, ושמירה על הביטחון, הסדר והמשמעת בבית הסוהר.

4. ביום 23.12.2014, בטרם נגזר דינו של המבקש, פנה בא כוחו לראשונה אל המשיב בבקשה כי יותר לבן זוגו של המבקש לבקר בבית הסוהר. ביום 15.1.2015 החליט מפקד מחוז מרכז בשירות בתי הסוהר לדחות את הבקשה נוכח שיקולי שמירה על שלומו וביטחונו של המבקש ומאחר שלא הוכח ברמה מספקת כי המבקש ובן זוגו הנטען הם ידועים בציבור. לאחר פניה נוספת של בא כוח המבקש, הבהיר המשיב בהחלטתו מיום 3.2.2015 כי קיים מידע מודיעיני אשר בגינו אין לאשר את הביקור, וכן כי על המבקש להציג כל ראיה על מנת להצביע על קשר של ידועים בציבור בינו לבין בן זוגו. ביום 22.3.2015 עתר המבקש נגד החלטות אלה לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד.

5. במסגרת העתירה שהגיש עתר המבקש, כי בית המשפט יורה למשיב להתיר את ביקוריו של בן הזוג ולהורות על ביטול ההבחנה הקיימת בין אסירי הפרדה לאסירים רגילים בסוגיית הביקורים. בכתב התשובה מטעם המשיב נטען, כי התנהגותו השלילית של המבקש והמידע המודיעיני הקיים בעניינו הצדיקו את ההחלטה שלא להתיר את ביקוריו בן זוגו, וכן כי המבקש לא הוכיח את הקשר הזוגי הנטען.

6. ביום 27.5.2015 דחה בית המשפט המחוזי את עתירתו של המבקש. בפתח החלטתו ציין בית המשפט, כי במהלך הדיון הצהיר בא כוח המבקש כי הוא עותר רק לכך שיתאפשר לבן זוגו לבקר אותו, לאחר שהתאפשר לאמו לבקר אותו. לפיכך, קבע בית המשפט כי הוא אינו רואה צורך לדון בטענה בדבר ההסדרים השונים החלים על אסירים הנתונים בהפרדה לעומת אסירים רגילים לענין ביקורים, וזאת תוך הפניה לדברים שקבע בסוגיה זו בפסק דינו בתיק אחר (עת"א 27256-02-12). כן נקבע, כי לצרכי אישור ביקוריו בן זוג או בת זוג יש צורך לבדוק את טיב הקשר בין המבקש למבקר. לגופו של ענין דחה בית המשפט את העתירה, אך קבע כי על המשיב לבדוק את הטענה שעלתה בתצהיר הוריו (ושלא הועלתה בתצהיר בן הזוג), לפיה בן זוגו של המבקש תומך בו כלכלית, ולהתחשב בה אם תתברר כנכונה.

7. על החלטה זו הוגשה בקשת רשות הערעור שלפני. בבקשה נטען כי במקרה דנן מתעוררות שתי שאלות משפטיות עקרוניות החורגות מעניינו הפרטני של המבקש. ראשית, נטען כי הכלל בפקודת הנציבות 04.03.00 "החזקת אסירים בהפרדה" (להלן: פקודת ההפרדה) אשר קובע כי ביקורים לאסירי הפרדה יינתנו לבני משפחה מדרגה ראשונה בלבד (סעיף 22(א) לפקודת ההפרדה) מפלה אסירים אלו לעומת אסירים שאינם נמצאים בהפרדה, עליהם לא חלה המגבלה האמורה. נטען כי אין הצדקה לצמצום זכותם לביקורים של אסירי ועצורי הפרדה כאמור. שנית, נטען כי המקרה דנן מעורר את השאלה מהי הפרשנות הראויה למונח "בן זוג" לצורך התרת ביקורים של בן או בת זוג לאסירי הפרדה, ומהו המבחן הנדרש להוכחת טיב היחסים. בהקשר זה נטען, כי בחינה תכליתית של לשון הפקודה מעלה כי גם מי שאינם עונים להגדרה נוקשה של המונח "בני זוג" יוכלו לבקר את יקיריהם, וכי לצורך הוכחת קיום הקשר הזוגי יש להסתפק בתצהירי הצדדים.

8. בתגובת המשיב מיום 2.9.2015 נטען, כי דין הבקשה להידחות על הסף מאחר שאינה מעלה שאלה משפטית בעלת חשיבות כללית, אלא היא עוסקת אך ורק בנסיבותיו הפרטניות של המבקש. לגופו של ענין נטען, כי לא חלה כל סטייה מאמות המידה הסבירות בהחלטת המשיב שלא להתיר את ביקורי בן זוגו של המבקש, לא כל שכן סטייה בולטת המצדיקה את התערבותו של בית משפט זה. התרת ביקורים היא סמכות שבשיקול דעת המשיב ולאסיר אין זכות קנויה לביקורים. נוסף על כך, כאמור לעיל, בעניינו של אסיר הפרדה חלה פקודת ההפרדה, אשר קובעת כי יותרו לו ביקורים רק של בני משפחה מדרגה ראשונה.

לגופו של ענין נטען, כי בקשתו של המבקש לאשר לו את ביקורי בן זוגו נדחתה משתי סיבות: הסיבה העיקרית - המידע המודיעיני השלילי הקיים בעניינו, כמו גם התנהגותו השלילית בתקופת מאסרו; והשנייה - קיומו של ספק לגבי טיב מערכת היחסים שבין המבקש לבין בן זוגו. לטענת המשיב, מועד תחילת הקשר בין המבקש לבן זוגו, כפי שעולה מתצהירו של בן הזוג, הוא מועד בו שהה המבקש במאסר ומועד בו הייתה תלויה ועומדת עתירה שהגיש המבקש נגד החלטת המשיב שלא להתיר לו לקיים התייחדות עם בן זוג אחר.

בהחלטתי מיום 8.9.2015 הורתי למשיב להגיש תגובה משלימה בה יתייחס לתוצאות הבדיקה עליה הורה כאמור בית המשפט קמא, האם בן הזוג הנטען אכן תומך

בו כלכלית. כן התבקש המשיב להגיש לעיוני את החומר המודיעיני בעניינו של המבקש עליו מבוסס הסיור. מתגובת המשיב עולה, כי אכן החל מחודש דצמבר 2014 ביצע בן זוגו של המבקש 9 הפקדות כספיות לחשבוננו של המבקש עד ליום 6.9.2015 (כולל). ואולם, חרף האמור, סבר המשיב כי לא הוכח כראוי קיומה של מערכת יחסים זוגית בין המבקש לבין בן זוגו.

9. לאחר עיון בחומר המודיעיני בעניינו של המבקש שהוגש לעיוני ולאחר בחינת טיעוני הצדדים לא מצאתי עילה ראויה למתן רשות ערעור.

10. הלכה פסוקה היא, כי רשות ערעור על החלטת בית משפט מחוזי בעתירת אסיר תינתן במקרים בהם מתעוררת סוגיה משפטית או אחרת בעלת חשיבות כללית החורגת מעניינו הפרטני של המבקש (רע"ב 7/86 וייל נ' מדינת ישראל (26.6.1986)).

11. הבקשה דגן לא מעוררת שאלה בעלת חשיבות כללית עקרונית החורגת מעניינו הפרטני של המבקש. ראשית, מהחלטת בית המשפט המחוזי עולה, כי המבקש ויתר על טענתו בדבר אפליה בין אסירים רגילים לבין אלו הנתונים בהפרדה לענין המגבלה המוטלת על אסירי הפרדה לביקורי בני משפחה מדרגה ראשונה בלבד, ואין מקום לדון בטענה זו לראשונה במסגרת ערכאה זו. שנית, המחלוקת בעניינו אינה האם אסיר בהפרדה זכאי לביקור בן זוגו (זכות כזו מעוגנת במפורש בפקודת ההפרדה), אלא האם מדובר בעניינו ב"בן זוג". זוהי אפוא שאלה עובדתית פרטנית.

כאמור, בית המשפט קמא לא מצא עילה להתערב בהחלטת המשיב בענין זה אך יחד עם זאת הורה למשיב לבדוק את הטענה שבן הזוג הנטען תומך כלכלית במבקש, ולהביא תוצאות בדיקה זו בחשבון אף אם לא יוכח בפניו ניהול משק בית משותף. בדיקת המשיב העלתה, כמצוין לעיל, כי אכן מתקיימת תמיכה כלכלית כמתואר לעיל. תוצאות הבדיקה, לא הובאו בפני בית המשפט המחוזי ולא נבחנו על ידו, ועל כן אין מקום להידרש למשמעותן במסגרת בקשת רשות ערעור זו.

12. בתגובת המשיב הובהר כאמור כי הטעם העיקרי לסירובו לביקור בן הזוג מעוגן במידע המודיעיני השלילי הקיים בעניינו, כמו גם התנהגותו השלילית בתקופת מאסרו. המדובר במידע נכון למועד שבסמוך לפני הגשת העתירה (מרץ 2015). בינתיים חלפו כ- 7 חודשים, וחלוף הזמן, ככל שלא נוסף מידע שלילי חדש, עשוי להצדיק

בחינה מחודשת של החלטת המשיב. לכך יש להוסיף את תוצאות הבדיקה עליה הורה בית המשפט המחוזי, כמפורט לעיל. בנסיבות אלה חזקה על המשיב שהוא ייבחן מחדש את עמדתו בנוגע לבקשת המבקש להתיר את ביקור בן זוגו, בהתחשב בנתונים העדכניים, ככל שתוגש בקשה חדשה בעניין.

13. בכפוף לאמור בפסקה 12 לעיל, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ח בתשרי התשע"ו (11.10.2015).

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 15041330_B09.doc אב
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

מ' מזוז 54678313-4133/15
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה